

TORAH MISINAI

14 - ORAL LAW IN THE TALMUDIC PERIOD (356 BCE-500CE)

SCHISM AND MACHLOKET

סמנר מדרשת רחל וחייה

A] THE ORIGIN OF MACHLOKET

We saw in Sheet 9 that the 2nd Temple period saw a move from the broad and imaginative perspective of the prophecy and the Nevi'im to the detailed and analytical approach of the Chachamim

1. משה קבל תורה מסיני ומסרה ליהושע ויהושע לזקנים וזקנים לנביאים ונביאים מסרוהו (1) לאנשי כנסת הגדולה שמעון הצדיק היה משירי כנסת הגדולה (2) אנטיגנוס איש סוכו קבל משמעון הצדיק (3) יוסי בן יועזר איש צרדה ויוסי בן יוחנן איש ירושלים קבלו מהם (4) יהושע בן פרחיה ונתאי הארבלי קבלו מהם (5) יהודה בן טבאי ושמעון בן שטח קבלו מהם (6) שמעיה ואבטליון קבלו מהם (7) הלל ושמאי קבלו מהם

אבות א-א

The Mishna traces the chain of tradition through the Second Temple period

1. Shimon Hatzadik (400-300 BCE)
2. Antignus of Socho (305 BCE)
3. Yosei ben Yoezer and Yosei ben Yochanon (280 BCE)
4. Yehoshua ben Prachya and Nitai of Arbel (243 BCE)
5. Yehuda ben Tabai and Shimon ben Shetach (198 BCE)
6. Shmaya and Avtalyon (140 BCE)
7. Hillel and Shammai (40 BCE)

2. שבתחלה כשנשתכחה תורה מישראל עלה עזרא מבבל ויסדה

סוכה כ.

In the period of Ezra, the Torah underwent a change of paradigm - a re-establishment under the supervision of Ezra and the Anshei Keneset Hagedola

3. תנן התם: משמת יוסף בן יועזר איש צרידה ויוסף בן יוחנן איש ירושלים בטלו האשכולות איש שהכל בו, ואמר רב יהודה אמר שמואל: כל אשכולות שעמדו להן לישראל מימות משה עד שמת יוסף בן יועזר היו למדין תורה כמשה רבינו, מכאן ואילך לא היו למדין תורה כמשה רבינו

תמורה טו:

With the decline of Nevuah and the developments of the Second Temple period, it became clear that this change of paradigm was not purely positive. The focus on analysis led to a decline in focus which meant that Torah was no longer learnt 'the way Moshe learnt it'

4. משנה: משמת יוסי בן יועזר איש צרידה ויוסי בן יהודה איש ירושלים - בטלו האשכולות **גמרא:** מאי אשכולות? אמר רב יהודה אמר שמואל: איש שהכל בו.

סוטה מז:

The period of Yosei ben Yezer and Yosei Ish Yerushalayim (c. 280 BCE) saw the end of the 'eshkolot'

5. שהכל בו - תורה באמתה ואין דופי ושכחה ומחלוקת

רש"י סוטה מז:

Rashi explains the 'eshkolot' to be people without duplicity, forgetfulness, and disagreement - all matters which began to increase in the Jewish people at that time

6. יוסי בן יועזר אומר שלא לסמוך, יוסף בן יוחנן אומר לסמוך, יהושע בן פרחיה אומר שלא לסמוך ניתאי הארבלי אומר לסמוך, יהודה בן טבאי אומר שלא לסמוך. שמעון בן שטח אומר לסמוך, שמעיה אומר לסמוך, אבטליון אומר שלא לסמוך. הלל ומנחם לא נחלקו, יצא מנחם נכנס שמאי. שמאי אומר שלא לסמוך, הלל אומר לסמוך. (רש"י - ... וזו היא מחלוקת ראשונה שכתב בחכמי ישראל)

חגיגה טו.

The Mishna in Chagiga records what Rashi calls the the first ever halachic dispute between the Rabbis! Is it possible that there was never a rabbinic argument until that point in history?

7. כשהיה בית דין הגדול קיים לא היתה מחלוקת בישראל, אלא כל דין שנולד בו ספק לאחד מישראל שואל לבית דין שבעירי אם ידעו אמרו לו אם לאו הרי השואל עם אותו בית דין או עם שלוחיו עולין לירושלים ושואלין לבית דין שבהר הבית אם ידעו אמרו לו אם לאו הכל באין לבית דין שעל פתח העזרה, אם ידעו אמרו להן ואם לאו הכל באין ללשכת הגזית לבית דין הגדול ושואלין, אם היה הדבר שנולד בו הספק לכל, ידוע אצל בית דין הגדול בין מפי הקבלה בין מפי המדה שדנו בה אומרים מיד, אם לא היה הדבר ברור אצל בית דין הגדול דנין בו בשעתו ונושאים ונותנים בדבר עד שיסכימו כולן, או יעמדו למנין וילכו אחר הרוב ויאמרו לכל השואלים כך הלכה והולכין להן, משבטל בית דין הגדול רבתה מחלוקת בישראל זה מטמא ונותן טעם לדבריו וזה מטהר ונותן טעם לדבריו זה אוסר וזה מתיר

רמב"ם הלכות ממרים פרק א הלכה ד

*Originally there were no on-going disputes. All halachic issues were decided, ultimately by the Sanhedrin. In other words, there was always **temporary** machloket but there was equally a way of **resolving** disputes. Once the Sanhedrin became ineffective, different opinions of Rabbis became preserved and thus there had to be a mechanism for deciding between them (see later sheets)*

8. דברי קבלה אין בהן מחלוקת לעולם וכל דבר שתמצא בו מחלוקת בידוע שאינו קבלה ממש רבינו. ודברים שלמדין מן הדין אם הסכימו עליהן בית דין הגדול כולן הרי הסכימו, ואם נחלקו בהן הולכין אחר הרוב ומוציאין הדין אחר הרבים, וכן הגזרות והתקנות והמנהגות אם ראו מקצתן שראוי לגזור גזירה או לתקן תקנה או שיניחו העם המנהג הזה, וראו מקצתן שאין ראוי לגזור גזרה זו ולא לתקן תקנה זו ולא להניח מנהג זה נושאים ונותנים אלו כנגד אלו והולכין אחר רובן ומוציאין הדבר אחר הרבים

רמב"ם הלכות ממרים פרק א הלכה ג

The Rambam stresses that matters which were passed down from Sinai were NEVER subject to machloket. Machloket was restricted to those parts of Oral Law which are either (i) interpretations by the Rabbis of the Torah; or (ii) Rabbinic legislation - gezeirot and takanot

9. תניא, אמר רבי יוסי: מתחילה לא היו מרבין מחלוקת בישראל, אלא בית דין של שבעים ואחד יושבין בלשכת הגזית משרבו תלמידי שמאי והלל שלא שמשו כל צרכן - רבו מחלוקת בישראל, ונעשית תורה כשתי תורות

סנהדרין פח:

The Rambam is basing his analysis on this source. Here, the Gemara states that there was no machloket during the times of the functioning Sanhedrin. The explosion of machloket is associated with the times of the talmidim of Hillel and Shammai (around the end of the Second Temple period). Due to the stresses of the age there was less clarity in thinking and the talmidim were not able to spend enough time in clarifying the shitot of their teachers. Thus dispute increased.

10. משרבו זוחי הלב רבו מחלוקות בישראל - והן הן שופכי דמים

תוספתא סוטה פרק יד הלכה ט

The generations leading up to the destruction of the Beit Hamikdash saw a time of enormous political instability

11. ארבעים שנה עד שלא חרב הבית גלתה לה סנהדרין וישבה לה בחנויות. למאי הילכתא? שלא דנו דיני נפשות

שבת טו.

40 years before the destruction of the Second Temple, the Sanhedrin ceased to fully function

12. והנה דבר ברור וידוע הוא שבית דין הגדול בטל מא"י ואפילו קודם החרבן ר"ל שלא היה בהם דין ב"ד הגדול כמו שאמרו בראשון מע"ז (ה) ארבעים שנה עד שלא חרב הבית גלתה סנהדרי גדולה וישבה לה בחנות כלומר כל זמן שסנהדרי גדולה במקומה בלשכת הגזית סנהדרי קטנה נוהגת בכל מקום ואפילו בח"ל ודין דיני נפשות בכל מקום אבל משגלתה סנהדרי גדולה מן המקום ההוא בטלו דיני נפשות מכל ישראל. ומאותה שעה בטלו כל הדינין התלוין בב"ד הגדול

השגות הרמב"ן לספר המצוות מצות עשה קנג

At this stage in Jewish history there was effectively no longer a functioning Sanhedrin with all the legislative and judicial powers of the Sanhedrin. This naturally resulted in the inability to resolve machloket on an ongoing basis. As such (for the first time in halachic history) individual opinions remained 'active'. A new system of 'psak' between these opinions had to be developed to reach halachic conclusions

13. אבל סברת מי שחשב שגם הדינים שיש בהם מחלוקת קבלה ממשה, ונפלה בהם מחלוקת מחמת טעות בקבלה או שכחה, ושהאחד צודק בקבלתו והשני טעה בקבלתו, או ששכת, או שלא שמע מרבו כל מה שצריך לשמוע, ומביא ראיה לכך מה שאמרו משרבו תלמידי שמאי והלל שלא שמשו כל צרכן רבתה מחלוקת בישראל ונעשית תורה כשתי תורות, הנה זה חי ה' דבר מגונה ומוזר מאד, והוא דבר בלתי נכון ולא מתאים לכללים, וחושד באנשים שמהם קבלנו את התורה, וכל זה בטל. והביא אותם לידי השקפה נפסדת זו מיעוט ידיעת דברי חכמים הנמצאים בתלמוד, לפי שמצאו שהפירוש מקובל ממשה וזה נכון לפי הכללים שהקדמנו, אבל הם לא הבדילו בין הכללים המקובלים והחדושים שנלמדו בדרכי העיון

אבל אמרם משרבו תלמיד שמאי והלל שלא שמשו כל צרכן רבתה מחלוקת בישראל, ענין דבר זה ברור מאד, כי שני אנשים שהם שווים בהבנה ובעיון ובידיעת הכללים שלמדים מהם לא תהיה ביניהם מחלוקת במה שלומדים באחת המדות בשום פנים, ואם תהיה תהיה מועטת, כמו שלא מצאנו מחלוקת בין שמאי והלל אלא בהלכות אחדות, לפי שדרכי למודם בכל מה שהיו לומדים אותו באחת המדות היו קרובים זה לזה, וגם הכללים הנכונים שהיו אצל זה היו אצל השני. וכאשר נתמעט למוד תלמידיהם ונחלשו אצלם דרכי הדין בהשוואה לשמאי והלל רבותיהם נפלה מחלוקת ביניהם בשעת המשא ומתן בהרבה ענינים, לפי שכל אחד מהם דן לפי כח שכלו ולפי הכללים הידועים לו. ואין להאשימם בכך, כי לא נוכל אנחנו להכריח שני בני אדם המתוכחים שיתוכחו לפי רמת שכלם של יהושע ופינחס, וגם אין אנחנו רשאים לפקפק במה שנחלקו בו מפני שאינם כשמאי והלל או למעלה מהם, כי לא חייב אותנו בכך ה' יתעלה. אלא חייב אותנו לשמוע מן החכמים חכמי איזה דור שיהיה, כמו שאמר או אל השופט אשר יהיה בימים ההם ודרשת. ועל אופן זה נפלה מחלוקת, לא שטעו בקבלתם וקבלת האחד אמת והשני בטלה. וכמה ברורים דברים אלה למי שמתבונן בהם, וכמה גדול היסוד הזה בתורה.

הקדמת הרמב"ם למשנה

The Rambam understands the origins of machloket not as any kind of break-down in tradition, but as a natural result of the stresses of the deepening crisis of occupation. Given the inability to focus and think as clearly, Rabbis more frequently came to different conclusions. Given this reality of the human condition, they were not to be blamed for this. It is a consequence of exile